

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΑΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW).

[Τέλος]

Εἰς μάτην ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ὁ φαρμακοποιὸς προσπαθοῦν νὰ τὸν καθυστερήσωσι. Δὲν ἦτο ἄνθρωπος, μὲ τὸν ὅποιον νὰ ἡδύνατο τις νὰ ὁμιλήσῃ λογικῶς. Εἰς ἀπάντησιν ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς εἰς τὴν καλλιτέραν ἀπὸ ἐκείνων τὴν κρᾶσίν του καὶ ἐπέμενεν ἵνα μεταβῇ ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν κατοικίαν του.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν τὸ ὄχημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἦλθεν, εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅλοι οἱ γείτονες εἶχον ἤδη κατακλιθῇ. Τί νὰ κάμῃ; Τίποτε ἄλλο δὲν τῷ ἔμενεν, εἰμὴ νὰ παρῇ τὸν ἵππον τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις ἔμενε προσδεδεμένος εἰς τὴν θύραν μετ' ὑπομονῆς ἀναμένων τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου.

Ἐπειδὴ λοιπόν, καλοὶ μου ἀναγνώσται, ἄλλο κανὲν μέσον δὲν ὑπῆρχεν, ἀνέβη ὁ καλὸς μας συμβολαιογράφος ἐπὶ τοῦ λιποσάρκου ἐκείνου ἵππου καὶ ἀπῆλθε δρομαίως μεταβλίνων εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ψυχρὰ καὶ θυελλώδης ἦτο ἡ νύξ καὶ ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἴσα, ὁλόγισα διὰ μέσου τῶν ὀδόντων του.

Τὰ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μολυβδόχρσα νέφη συνεταράσσοντο διασειόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆδε κἀκείσε, καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου ἀνατείλκασα σελήνη ἐφαίνετο διὰ μέσου αὐτῶν κυμαινομένη καὶ ὠθυμένη ὡς πλοῖα-ριον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς τῶν μανιδῶν κυμάτων. Καὶ ὅτε μὲν ἀπερροφᾶτο ἐντὸς ὑπερμεγέθους τινὸς κύματος νέφους, ὅτε δὲ ἀνυψοῦτο ὑπεράνωθεν τοῦ κόλπου αὐτοῦ, ἐν ᾧ εἶχεν ἀποκρυβῇ, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐξορμῶσα ἐν βίᾳ μετ' ἀργυρόεντος ἀφροῦ.

Ἐστεινὸν μετὰ δυσοίονου ἤχου τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν δένδρα, ἐνᾧ ἐνώπιον αὐτοῦ προέκειντο τρία φοβερὰ μίλλια ὁδοιπορίας, πλήρη ἀπειρῶν φανταστικῶν κινδύνων.

Ἵπείκων εἰς τὴν μαστίγα καὶ τὸν περυσιστῆρα ἀνεπήδα προβλίνων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἵππος, ὅτε μὲν τρέχων ὀρμητικὸς μὲ τρυμὲρὸν καλπασμόν, ὅτε δὲ χαλαρῶν τὸν δρόμον αὐτοῦ, ὅστις κατέληγεν εἰς μακρὰν καὶ βαρὺ τριποδισμόν, ἐνᾧ ὁ ἀναβάτης αὐτοῦ, ὅλος κατὰ φαντασίαν κατεχόμενος ὑπὸ τῶν συμπτωμάτων τῆς νόσου καὶ ὑπὸ τρυμερῶν προαισθημάτων ἀφεύκτου θανάτου, ἐξηρέθιζεν αὐτόν, ἵνα βαίνει ἐπὶ τὰ πρόσω, ὡς εἰ φεύγων τοῦ καταδιώκοντος αὐτὸν φάσματος τοῦ λοιμοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συρίζων, φωνάζων καὶ κτυπῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, διήλθεν ἐν ἐκ τῶν τριῶν φοβερῶν ἐκείνων μίλλων σῶς καὶ ἀβλαβής.

Οἱ φόβοι τοῦ συμβολαιογράφου ἐπὶ τοσοῦτον εἶχον καθυστερήσει, ὥστε ἄφισε μάλιστα τὸν ἵππον νὰ ἀναβαίνει πρὸς τὸ ἄνω φερὲς τῆς ὁδοῦ ἐν ἡσυχίᾳ· ἀλλ' ἀνεξωπυρήθησαν πάλιν οὗτοι, μὲ διπλάσιαν σφοδρότητα ἐνεκα δριμύεος πόνου, ὃν αἰφνης ἡσθάνθη εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν καὶ ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τὸν διεκέντα ὡς βελόνῃ.

— Μ' ἐτσάκωσε τέλος πάντων! εἶπε

στεναζὼν καὶ ἔμβροδος. Ὁ Θεὸς νὰ γείνη ἱλεως εἰς ἐμὲ τὸν μεγάλον ἁμαρτωλόν! Καὶ τὸ χειρότερον, μοῦ μέλλει ὕστερον ἀπὸ ὅλα ν' ἀποθάνω μέσα εἰς ἓνα χανδάκι! Χί! χί! ἐμπρός! ἐμπρός!

Καὶ ἵππος καὶ ἀναβάτης ἔτρεχον μὲ μεγίστην ταχύτητα, ἀτάκτως, πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰ κάτω, ἀσθμαίνοντες καὶ πνευστιῶντες ὡς δαιμονιζόμενοι. Εἰς ἕκαστον δὲ πῆδημα τοῦ ἵππου ὁ εἰς τὴν πλευράν τοῦ ἀναβάτου πόνος ἐφαίνετο αὐξάνων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς μικρόν τι νύγμα βελόνης, εἶτα δὲ ἐξηπλοῦτο καὶ κατέλαθεν ἔκτασιν ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου ὡς ἡμίσεως φράγκου, εἶτα ἐκάλυψε μέρος τόσον μέγα, ὅσον ἡ παλάμη ἀνθρωπίνης χειρός, καὶ ἐπηυξάνετο ὁλονέν καὶ ἐξηπλοῦτο ταχέως.

Ἐγὼγγυζεν ἐν ἀγωνίᾳ μεγαλοφῶνως ὁ πτωχὸς συμβολαιογράφος, ὅσον δὲ ταχύτερον ἔβαινε ὁ ἵππος ἐπὶ τοῦ παγωμένου ἐδάφους, τόσον ταχύτερον ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του ὁ πόνος.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ζοφερᾶς ταύτης εἰκόνης ἤρχισε καὶ ἡ καταιγίς—χιὼν μετὰ βροχῆς μεγεγμένη. Ἀλλ' ἡ χιὼν, ἡ βροχὴ καὶ τὸ ψῦχος οὐδὲν ἐσήμαινον δι' αὐτόν, διότι εἰ καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες ἦσαν ἀποκρυφωμένοι ὑπὸ τοῦ παγεροῦ ψύχους, οὐδόλως τὸ ἡσθάνετο. Τὸ ἀπαίσιον, τὸ φοβερόν τοῦ νοσήματος σύμπτωμα μόνον κατεῖχεν αὐτόν. Ἦτο καταδεδεικασμένος, ὡς ἐφρόνει, ν' ἀποθάνῃ, οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κοκκίνου πυρετοῦ!

Τέλος πάντων, χωρὶς νὰ εἰσεύρῃ πῶς.—ἀποθαμμένος μάλλον ἢ ζῶν—ἐφθασεν εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως. Ὁμιλὸς τις κακοανατεθραμμένων σκύλων, οἵτινες ἐκώμαζον εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ὁδοῦ, ἰδόντες τὸν συμβολαιογράφον τρέχοντα τόσον ὀρμητικῶς πλησίον αὐτῶν, συνήνωσαν τὰς φωνὰς των μετὰ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἔτρεχον κατόπιν αὐτοῦ ὕλακτοῦντες.

Ἦ νύξ ἦτο ἡδὴ προκεχωρημένη καὶ μόνον τῆδε κἀκείσε ἐφαίνετο ἀμυδρῶς ὑπολάμπουσα τις λυχνία ἀπὸ ὑψηλοῦ τινοῦ πατώματος. Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος μας ἐξηκολούθει προβαίνων, ὅτε μὲν ἀνερχόμενος, ὅτε δὲ κατερχόμενος τὴν ὁδὸν ἐκείνην, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. Ὑπῆρχε φῶς ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς συζύγου του.

Καταταρραχθεῖσα ἡ ἀγαθὴ γυνή, ἀφοῦ ἤκουσε τοσοῦτον βροντερῶς κρουσμένην τὴν θύραν τῆς καὶ τὰς ὕλακας καὶ τοὺς ὠρυγμούς των σκύλων, ἐνᾧ ἦτο τόσον ἀργά, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἵνα ἐξετάσῃ τίς ἡ αἰτία τούτων καὶ τίς ὁ ἀδιάρκτος, ὅστις εἰς ταιαύτην ὥραν ἀπετόλμα νὰ κρούῃ τόσον παταγωδῶς τὴν θύραν τῆς.

Ἄν ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἦτο τόσον πολὺ βεβουλισμένος εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ θλίψεις καὶ πόνους, θὰ ἡδύνατο βεβαίως νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος τοῦ παραθύρου ἡ λυχνία ἔριπτε τὴν σκιάν δύο κεφαλῶν καὶ οὐχὶ μιᾶς μόνης.

— Ἀνοιξέ μου! Ἀνοιξέ μου! γρήγορα! γρήγορα! ἀνεφώνησεν ὁ συμβολαιογράφος

σχεδὸν πνευστιῶν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τοῦ κόπου.

— Τίς εἶσαι σύ, ὁ ὅποιος τέτοιαν ὥραν ἐρχεσαι νὰ χαλάσῃς τὴν ἡσυχίαν μιᾶς γυναικὸς, ἡ ὁποία εἶνε κατὰμονη, ἐφώνησεν ὀξείᾳ τις καὶ ὀργίλῃ φωνῇ ἄνωθεν. Πήγαινε στὴ δουλειά σου καὶ ἄφισε τοὺς ἡσυχούς καὶ καλοὺς ἀνθρώπους νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχᾷ!

— ὦ! διαβόλε! διαβόλε! Κατέβα κάτω καὶ ἀνοιξέ μου σοῦ λέγω! Εἰμαι ὁ ἄνδρας σου! Δὲν γνωρίζεις τὴν φωνή μου; Γρήγορα, σὲ παρακαλῶ, διότι θὰ ξεψυχήσω ἐδῶ ἐξω στὸν δρόμο! Γρήγορα!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀναβολῶν καὶ συνομιλιῶν ἠνεώχθη ἐπὶ τέλους ἡ θύρα καὶ ὁ πτωχὸς συμβολαιογράφος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅλως κάτωχρος καὶ ἀγριωπὸς τὴν ὄψιν, δύσκαμptos καὶ ἴσως ἴσως ὡς φάσμα. Περιβεβλημένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν πανοπλίαν ἐκ πάγου, ἐφαίνετο, ἐνᾧ ἡ λάμψις τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας ἐπιπτεν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς πλανοδὸς τις τοῦ μεσαιῶνος ἱππο-τῆς φέρων τὸν χαλύβδινον αὐτοῦ θώρακα. Ἀλλ' εἰς ἐν μέρος ἡ πανοπλία αὐτοῦ εἶχε διαρραγῇ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς ὑπῆρχε κυκλοτερὲς τι σημεῖον, τοσοῦτον τὸ μέγεθος, ὅσον καὶ τὸ ἐπὶ στρατιωτικοῦ πύλου στέμμα καὶ σχεδὸν κατὰμαυρον.

— Ἀγαπητὴ μου γυναῖκα, ἀνεφώνησε μετὰ πλείονος τρυφερότητος ἡ ὄσσης ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν τῇ εἶχε δεῖξει. Φέρε μου, παρακαλῶ, μιὰ καθέκλαν. Αἱ ὥραι τῆς ζωῆς μου εἶναι μετρημέναι. Εἰμαι ἀποθαμμένος ἄνθρωπος!

Φοβηθεῖσα ἐκ τῶν φωνῶν τούτων ἡ πιστὴ αὐτοῦ σύζυγος καὶ σπεύσασα ἐξέδυσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου του καὶ κατὰ τι πεσὼν ὑποκάτωθεν αὐτοῦ χαμαὶ διεράγη εἰς τεμάχια. Ἦτο τοῦ συμβολαιογράφου ἡ πίπα. Ἐθεσε τότε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του καὶ ἰδοὺ, αὐτὴ εἶχεν ἀπογυμνωθῇ τοῦ δέρματος. Ἐπενδύτης, ὑπενδύτης καὶ υποκάμισον εἶχον κατὰ πέρα καὶ πέρα καὶ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ὑπῆρχε φυσάλις τόσον μεγάλη καὶ τόσον ἐξογκωμένη ὅσον σχεδὸν καὶ ἡ κεφαλὴ πολλῶν ἐξ ὡμῶν τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Τὸ μυστήριον ἐξηγήθη ἀμέσως καὶ τὰ δυσοίωνα συμπτώματα καὶ τὰ πάντα. Ὁ καλὸς μας συμβολαιογράφος εἶχε θέσει τὴν εὐλογημένην πίπαν του μέσα εἰς τὸ θυλακίον του, χωρὶς πρότερον νὰ τὴν ἀποτινάξῃ καὶ ἐκβάλῃ τὴν ἐντὸς αὐτῆς ἐτι καιομένην στάκτην. Τί δὲ ἐκ τούτου προῆλθεν εὐνόητον.

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς πλέον ἐκείνης αὐτὸς μὲν ποιήσας φοβερόν ὄρκον ἔπαυσε νὰ συχναῖν εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐκάπνισεν, ἡ δὲ σύζυγός του, συναισθανθεῖσα, φαίνεται, ὅτι μὲ τὰς δυστροπίαις τῆς εἶχε συντελέσει, ἡ μάλλον ὠθήσει, τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ νὰ πίνῃ καὶ καπνίζει τόσον πολὺ, ἥλλαξε τὴν προτέραν διαγωγὴν της καὶ ἐν ἀρμονίᾳ καὶ ἀγάπῃ συνέζησε μετὰ ταῦτα μὲ τὸν σύζυγόν της, ὅστις προθύμως, ὡς καὶ πρότερον, ὑπέεικεν εἰς τὰς θελήσεις καὶ τὰ νεύματα τῆς πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης συντρόφου τῆς ζωῆς του.

ΕΠΗΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ